

Atxum, Atxum! Caugh, Caugh!

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

Quan arriba l'hivern, les dues bessones, la Clara i la Roma, agafen sengles refredats i es posen malaltes alhora per fer-se companyia. N'arriben a estar tant de sincronitzades, que si la Clara no para d'esternudar la Roma no pot deixar d'estossegar, i viceversa. I així és com l'habitació de les bessones sembla la sala de concerts de la Filharmònica Nacional de la Tos i dels Mocs.

Atxum, atxum!
Caugh, caugh!
Atxum, caugh!
Caugh, atxum!
Atxum! Atxum!

Cauuuuugh! Atxuuum!, fan els instruments nassals i bocals de les nenes.

I què ho fa que les bessones es refredin cada any i hagin de faltar sovint a l'escola? Doncs, que són molt bellugadisses, i, sense voler, es desabriguen amb cada passa que fan pel carrer. Mentre saltironen cap a l'escola, la Clara i la Roma perden la bufanda, la gorra de llana, el passamuntanyes, un guant, les orelles, un mitjó.

Són tan saltimbanquis les bessones, que més aviat diríeu que, enlloc de sengles cors bategant-los al pit, sembla que hi tinguin dos terratrèmols de magnitud 9, de tant com corren i salten i no paren quietes.

Alguna doctora o algun sismòleg del Departament Oficial de Sismologia hauria de comprovar de quina mena de potència estan fets els batecs dels cors de la Clara i la Roma. Ja que cada vegada que salten a corda fan tremolar molt fort la terra sota els peus. I s'hi poden estar hores saltant i no es cansen mai.

Avui, les dues bessones, estan malaltes. La mare els pren la temperatura ajagudes al llit.

—Mama, tinc febre com la Clara? —pregunta la Roma.

—Vejam, vejam. Per l'amor de Déu! Tens una febrada d'espant.

—I jo, mama? Tinc pus a la gola com la Roma? —pregunta la Clara.

—Vejam, vejam. Ui, sí, i tant! Tens la gola plena de puntets blancs de pus.

—Visca, visca! —criden les dues nenes que passaran el dia a casa sense anar a l'escola.

Però el que no saben és que cada matí quan les nenes són a col·legi, dins l'armari de l'habitació les peces de roba s'animen, es despenegen dels penjadors i surten dels calaixos, es diuen "bon dia" i es posen a parlar.

Un guant vermell pren la paraula i es plany:

—Companys de guarda-roba, avui fa dues setmanes que les nostres propietàries van perdre el meu germà guant. Des d'aleshores, visc desaparellat i neguitós perquè no sé on para, i el trobo a faltar.

—Pitjor és el que em passa a mi —protesta la bufanda—. La darrera vegada que les nostres petites delinqüents em van fer servir em van arrossegar pel carrer tot el camí fins a casa. Fixeu-vos com n'estic de ronyosa. Ja fa dies d'aquest antipàtic incident, eh? I encara no m'han fet passar per la rentadora.

—No ens mereixem pas una vida tan estressant— es lamenta l'abric a qui li falten 3 botons.

—Nosaltres, als mitjons d'estiu, ens fan servir a l'hivern. Som massa primis i per molt que ens hi esforcem no arribem mai a escalfar-los-hi els peus. Estem esgotats.

—En canvi, nosaltres, els mitjons d'hivern, exigim treballar quan fa fred, i no que ens tinguin marginats al fons del calaix, morts de fàstic.

—He vist amb els meus propis ulls que les nenes terratrèmol no s'abriguen bé malgrat les indicacions de la seva mare —diu la caputxa de l'anorac—. Les bessones fan allò que els dóna la gana!

—Companys de guarda-roba —reclama l'atenció el guant vermell desaparellat—, arribant a veure com els nostres drets són trepitjats, us proposo sortir de l'armari i llegir la cartilla a aquest parell de bandides babaues.

—Mireu! —avisa una samarreta de franel·la espieta a través de les portes entreobertes de l'armari—. Avui, les bessones no han anat a l'escola; tenen les defenses baixes. És el moment de posar-les-hi els punts sobre les is.

Dit i fet. Tot d'una, les portes de l'armari s'obren de bat i bat, i, ràpidament, una munió de peces de roba salten de dins i s'enfilen pels llençols a dalt dels llits. La Clara i la Roma s'arrauleixen de l'espant l'una contra l'altra, en veure's rodejades de tota la seva roba d'hivern.

El guant desaparellat i la bufanda ronyosa avancen en comissió cap a les bessones. Després, els hi entreguen, en nom del sindicat Peces de Roba per a una Vida Digna, un paper escrit amb les seves queixes i reivindicacions. Diu així:

“En representació de nosaltres mateixes fem constar el nostre mal rotllo estratosfèric pels maltractaments que rebem durant els mesos que fa fred. Per això exigim vivament:

1. El retorn a l'armari del guant vermell de la mà esquerra. El guant vermell de la mà dreta viu al límit de la tristesa i l'enyorança perquè sap que el seu germà està perdut en algun racó de la casa, però no sap on i això és desesperant. Demanem a les propietàries que el busquin i el tornin a l'armari, perquè es retrobi amb el seu guant germà que fa temps que ho espera.

2. Que tingueu cura de no arrossegar-nos per terra, trepitjar-nos o embrutar-nos quan aneu pel carrer, o correu per places i parcs. Estem fets de llana, cotó i franel·la, i el ciment de les voreres ens estripa i esgarra, i ja no ho volem seguir aguantant.

3. Que les nostres propietàries ens facin servir correctament els dies de fred intens i pluja per abrigar-se i prevenir malalties, per protegir-se bé el nas i la boca, per no agafar mal de coll ni mal d'orella, i per estar sempre sans i forts durant l'hivern.

Si les nostres demandes no queden satisfetes cridarem les vacunes de la grip a la revolta. Perquè es resisteixin a ser subministrades a les nostres propietàries, i us hàgiu de quedar malaltes al llit durant els caps de setmana sense poder anar al cinema, al parc d'atraccions o a les festes d'aniversari dels amics.

Signat pel sindicat Peces de Roba per a una Vida Digna.”

Feta la reivindicació, les peces de roba se’n tornen a l’armari. La Roma i la Clara criden la mare i li expliquen el que acaba de passar a l’habitació. La mare els pren la temperatura de nou. Totes dues estan a 39º de febre.

—Això que expliqueu no pot ser veritat —respon la mare—. Tot plegat deu ser fruit de les al·lucinacions que us ha provocat la febre. Ara dormiu, que en una estona us portaré alguna cosa de menjar.

Potser sí, pensen les bessones, que tot hagi pogut ser una al·lucinació. Però, per si de cas, es diuen entre elles, d’ara en endavant cuidaran les peces d’abric. Primer, perquè la reivindicació els sembla justa, i, segon, perquè les nenes terratrèmol no suportarien estar-se malaltes al llit, sense poder vacunar-se; ni poder sortir a córrer, saltar i jugar per carrers, places i parcs de la seva bonica i freda ciutat.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

